

**Άγια και Μεγάλη Σύνυδος της Όρθοιδόξου Έκκλησίας
Όρθοιδόξος Ακαδημία Κρήτης, 18 – 27 Ιουνίου 2016.**

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η συμβολή της Ορθοδόξου Εκκλησίας είς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν, καὶ ἄρσιν τῶν φυλετικῶν καὶ λοιπῶν διακρίσεων.

«Οὗτα γὰρ ἡγάπησεν ὁ Θεός τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Γίον αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλυται, ἀλλ᾽ ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ιωάν. γ', 16). Η Ἑκκλησία τοῦ Χριστοῦ ζῇ «ἐν τῷ κόσμῳ», ἀλλά δέν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου» (Ιωάν. ιζ', 11 καὶ 14-15). Οἱ Ἑκκλησίαι ως Σῶμα τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου (Ιωάννου Χρυσοστόμου, Όμιλια πρό τῆς ἐξορίας, β', PG 52, 429) εἶναι ή ζῶσα «παρουσίᾳ», τό σημεῖον καὶ ή εἰκών τῆς Βασιλείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἴστορίᾳ, εὐαγγελιζομένη «καινὴν κτίσιν» (Β' Κορ. ε', 17), «καινούς οὐρανούς καὶ γῆν καινὴν... ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ» (Β' Πέτρ. γ', 13). Ἔνα κόσμον, εἰς τὸν ὃποῖον ὁ Θεός «ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν δόφθαλμῶν αὐτῶν (τῶν ἀνθρώπων), καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὕτε πένθος οὕτε κραυγῆ οὕτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι» (Αποκ. κα', 4-5).

Τήν προσδοκίαν αὐτήν βιώνει ἡδη καὶ προγεύεται ἡ Ἐκκλησία, κατ' ἔξοχήν ὁσάκις τελεῖ τήν θείαν Εὐχαριστίαν, συνάγουσα «ἐπὶ τὸ αὐτό» (Α' Κορ. ια' 11, 20) τὰ διεσκορπισμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ (Ιωάν. ια', 52) εἰς ἐν σώμα ἀνευ διακρίσεως φυλῆς, φύλου, ἡλικίας, κοινωνικῆς ἡ ἄλλης καταστάσεως, ὅπου «οὐκ ἔνι Ιουδαῖος, οὐδὲ Ἔλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. γ', 28, ποβλ. Κολ. γ', 11), εἰς ἐνα κόσμον καταλλαγῆς, ειρήνης καὶ ἀγάπης.

Τήν πρόγευσιν αὐτήν τῆς «καινῆς κτίσεως», τοῦ μεταμορφωμένου κόσμου, βιώνει ἐπίσης ἡ Ἐκκλησία εἰς τά πρόσωπα τῶν Ἅγιων τῆς, οἱ ὅποιοι διά τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἀρετῆς των κατέστησαν ἥδη εἰς τὴν ζωήν αὐτήν εἰκόνες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀποδεικύοντες καὶ βεβαιοῦντες τοιουτορόπιας ὅτι ἡ προσδοκία ἐνός κόσμου εἰρήνης, δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης δέν εἶναι οὐτοπία, ἀλλὰ «ἐλπιζομένων ὑπόστασις» (Ἑβρ. ια', 1), δυνατή μὲ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τόν πνευματικόν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐμπνεομένη διαρκῶς ἀπό τήν προσδοκίαν καὶ τήν πρόγευσιν αὐτήν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ή Ἐκκλησία δέν ἀδιαφορεῖ διά τὰ προβλήματα τοῦ

βασιλεας του Θεου, η Εκκλησια σεν απαρφετι οια τα προβληματα των
f.K.B. f.d. + ιερ. Αγ. Ιωάννης Γερασιμός Δανιήλ + Ραστικάβ
f.K.B. f.d. + ιερ. Αγ. Ιωάννης Γερασιμός Δανιήλ + Ραστικάβ

άνθρωπου τῆς ἐκάστοτε ἐποχῆς, ἀλλά, ἀντιθέτως, συμμετέχει εἰς τήν ἀγώνιαν καὶ τά ὑπαρξιακά προβλήματά του, αἰδούσα, ὅπως ὁ Κύριος της, τήν ὄδύνην καὶ τάς πληγάς, τάς ὁποίας προκαλεῖ τό κακόν εἰς τόν κόσμον καὶ ἐπιχέουσα, ὡς ὁ καλός Σαμαρείτης, ἔλαιον καὶ οἶνον εἰς τά τραύματα ἀύτοῦ (Λουκ. ι', 34) διά τοῦ λόγου «τῆς ὑπομονῆς καὶ πάρακλήσεως» (Ρωμ. ιε', 4, Ἐφρ. ιγ', 22) καὶ διά τῆς ἐμπράκτου ἀγάπης. Ο λόγος τῆς πρός τόν κόσμον ἀποβλέπει πρωτίστως ὅχι εἰς τό νά κρίνη καὶ καταδικάσῃ τόν κόσμον (πρβλ. Ιωάν. γ', 17 καὶ ψ', 47), ἀλλά εἰς τό νά προσφέρῃ εἰς αύτόν ὡς ὄδηγόν τό Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τήν ἐλπίδα καὶ βεβαιότητα ὅτι τό κακόν, ὑπό σιανδήποτε μαρφήν, δέν ἔχει τόν τελευταίον λόγον εἰς τήν ίστορίαν καὶ δέν πρέπει νά ἀφεθῇ νά κατευθύνῃ τήν πορείαν της.

Η μεταφορά του μηνύματος του Εὐαγγελίου συμφώνως πρός τήν τελευταίαν ἐντολήν τοῦ Χριστοῦ «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Γιοῦ καὶ τοῦ Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. κη', 19), ἀποτελεῖ διαχρονικήν ἀποστολήν τῆς Εκκλησίας. Η ἀποστολή αὐτῆς πρέπει νά ἔκπληρούται ὅχι ἐπιθετικῶς ἢ διὰ διαφόρων μօρφων προστηλυτισμού, ἀλλά ἐν ἀγάπῃ, ταπεινοφροσύνῃ καὶ σεβασμῷ πρός τήν ταυτότητα ἑκάστου ἀνθρώπου καὶ τήν πολιτιστικήν ιδιαιτερότητα ἑκάστου λαοῦ. Εἰς τήν ιεραποστολικήν αὐτήν προσπάθειαν ὁφείλουν νά συμβάλλουν πᾶσαι αἱ Θρόδοξοὶ Εκκλησίαι.

Αντλοῦσα ἀπό τὰς ἀοχὰς αὐτὰς καὶ ἀπό τήν οὐλην ἐμπειρίαν καὶ διδασκαλίαν τῆς πατερικῆς, λειτουργικῆς καὶ ἀσκητικῆς τῆς παραδόσεως, ἡ Θρούβδος Έκκλησία συμμετέχει εἰς τόν προβληματισμόν καὶ τήν ἀγωνίαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ως πρός θεμελιώδη ὑπαρξιακά ζητήματα, τά ὅποια ἀπασχολοῦν τὸν σύγχρονον κόσμον, ἐπιθυμοῦσα νά συμβάλῃ εἰς τήν ἀντιμετώπισίν των, ώστε νά ἐπικρατήσῃ εἰς τόν κόσμον ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, «ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα» (Φιλ. δ', 7), ἡ καταλλαγή καὶ ἡ ἀγάπη.

A. Η ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου

1. Η ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἀποδρέουσα ἐκ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ καθ' ὅμοιώσιν καὶ ἐκ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς τὸ σχέδιόν τοῦ Θεοῦ διά τὸν ἀνθρωπὸν καὶ τὸν κόσμον, ὑπῆρξε πηγή ἐμπνεύσεως διά τοὺς Πατέρας τῆς Ἔκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἐνεβάθυναν εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας. Ο ἄγιος Γεργόριος ὁ Θεολόγος τονίζει χαρακτηριστικῶς διά τὸν ἀνθρωπὸν ὅτι ὁ Δημιουργός «οἰόν τινα κόσμον ἔτερον, ἐν μικρῷ μέγαν, ἐπὶ τῆς γῆς ἴστησιν, ἀγγελον ἄλλον, προσκυνητὴν μικτόν, ἐπόπτην τῆς ὄρατῆς κτίσεως, μύστην τῆς νοούμενῆς, βασιλέα τῶν ἐπί γῆς, ... ζῶν ἐνταῦθα οἰκονομούμενον, καὶ ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον, καὶ πέρας τοῦ μυστηρίου, τῇ

ενταῦθα οἰκονομούμενον, καὶ ἄλλαχοῦ μεθιστάμενον, καὶ πέρας τοῦ μυστηρίου, τῇ
δικαιᾳ τοῦ θεοῦ τοῦ δρόμου τοῦ Ιησοῦ² θεοῦ τοῦ δρόμου τοῦ Ιησοῦ
+ Ραστικάβι

πρὸς Θεόν νεύσει θεούμενον» (Λόγος ΜΕ', Εἰς τὸ Ἀγιον Πάσχα, 7. PG 36, 632AB). Ό σκοπός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου Θεοῦ εἶναι ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου. Ο Χριστός, ἀνακαινίσας ἐν Ἐαυτῷ τὸν παλαιόν Αδάμ (πρβλ. Ἐφ. β', 15), «συνιπεθέον γε τὸν ἀνθρωπὸν, ἀπαρχὴν τῆς ἡμῶν ἐλπίδος» (Ἐὺσεβίου, Εὐαγγελικὴ Ἀπόδειξις, 4, 14. PG 22, 289A). Τούτο διότι, ὅπως εἰς τὸν παλαιόν Αδάμ ἐνυπήρχεν ἡδη ὄλοκληρον τὸ ἀνθρωπίνον γένος, οὕτω καὶ εἰς τὸν νέον Αδάμ συνεκεφαλαιώθη ὄλοκληρον ἐπίσης τὸ ἀνθρωπίνον γένος. «Ἄνθρωπος γέγονεν ὁ Μονογενῆς, ...ἀνακεφαλαιώσασθαι πάλιν καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀναλαβεῖν τὸ διολισθῆσαν γένος, τουτέστι, τὸ ἀνθρωπίνον» (Κυρίλλου Αλεξανδρείας, Ερμηνεία ἡ ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ιωάννην Εὐαγγέλιον, Θ'. PG 74, 273D-275A). Η διδασκαλία αὐτή τῆς Εκκλησίας εἶναι ἀνεξάντλητος πηγή πάσης χριστιανικῆς προσπαθείας διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ἀξίας καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρώπου.

2. Ἐπ' αὐτῆς τῆς βάσεως εἶναι ἀπαραίτητον νά ἀναπτυχθῇ πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις ἡ διαχριστιανική συνεργασία διά τὴν προστασίαν τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, αὐτονοίτως δέ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς εἰρήνης, οὕτως ὥστε αἱ εἰρηνευτικαὶ προσπάθειαι ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Χριστιανῶν νά ἀποκτοῦν μεγαλύτερον βάρος καὶ δύναμιν.

3. Ως προϋπόθεσις μιᾶς εὐρυτέρας ἐν προκειμένῳ συνεργασίᾳ δύναται νά χρησιμεύσῃ ἡ κοινὴ ἀποδοχὴ τῆς ὑψίστης ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Αἱ κατά τόπους Ὁρθόδοξοι Εκκλησίαι εἶναι δυνατόν νά συμβάλουν εἰς τὴν διαθρησκειακήν συνεννόησιν καὶ συνεργασίαν διά τὴν εἰρηνικήν συνύπαρξιν καὶ κοινωνικήν συμβίωσιν τῶν λαῶν, χωρίς τοῦτο νά συνεπάγεται οίονδήποτε θρησκευτικόν συγκρητισμόν.

4. Έχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὡς «Θεοὺ συνεργοί» (Α' Κορ. γ', 9), δυνάμειθα νά προχωρήσωμεν εἰς τὴν διακονίαν ταύτην ἀπό κοινοῦ μεθ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως, τῶν ἀγαπῶντων τὴν κατά Θεόν εἰρήνην, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἐπί τοπικοῦ, ἔθνικοῦ καὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου. Η διακονία αὐτή εἶναι ἐντολή Θεοῦ (Ματθ. ε', 9).

B. Περὶ ἐλευθερίας καὶ εὐθύνης

1. Η ἐλευθερία εἶναι ἐκ τῶν ὑψίστων δώρων τοῦ Θεοῦ πρός τὸν ἀνθρωπὸν. «Ο πλάσας ἀπ' ἀρχῆς τὸν ἀνθρωπὸν ἐλεύθερον ἀφῆκε καὶ αὐτεξούσιον, νόμῳ τῷ τῆς ἐντολῆς μόνον κρατούμενον» (Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΙΔ', Περὶ φιλοπτωχίας, 25. PG 35, 892A). Η ἐλευθερία καθιστᾷ μέν τὸν ἀνθρωπὸν ἴκανόν νά προοδεύῃ πρός τὴν πνευματικήν τελειότητα, ἀλλά, συγχρόνως, ἐμπερικλείει τὸν κίνδυνον τῆς παρακοῆς, τῆς ἀπό τοῦ Θεοῦ αὐτονομήσεως καὶ, δι' αὐτῆς, τῆς πτώσεως, ἐξ οὗ καὶ αἱ τραγικαὶ συνέπειαι τοῦ κρακοῦ ἐντῷ κόσμῳ.

fol. 17A + 17B
+ 17C. 17D. 17E + 17F. 17G.
Даръ Гра. Франц Фасиев
+ Растилавъ

2. Συνέπεια τού κακού τούτου είναι αἱ ἐπικρατοῦσαι σήμερον ἐν τῇ ζωῇ ἀτέλειαι καὶ ἐλλείψεις, ὡς ἡ ἑκκοσμίκευσις, ἡ βία, ἡ ἐκλυσις τῶν ἡθῶν, τὰ παραπληροῦμενα νοσηρά φαινόμενά τῆς λήψης ἔξαρτησιογόνων δύσιων καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς ἄλλους ἐθισμούς, ἵδιᾳ δέ εἰς μερίδα τῆς συγχρόνου νεότητος, ὁ φυλετισμός, οἱ ἔξοπλισμοί, οἱ πόλεμοι καὶ τά τούτων ἀπότοκα κοινωνικά κακά, ἡ καταπίεσις κοινωνικῶν ὅμαδων, θρησκευτικῶν κοινωνιῶν καὶ λαῶν ὄλοκλήρων, ἡ κοινωνική ἀνισότης, ὁ περιῳρισμός τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων εἰς τὸν χῶρον τῆς ἐλευθερίας τῶν συνειδήσεων καὶ τῆς θρησκευτικῆς εἰδικώτερον ἐλευθερίας, ἡ παραπληροφόρησις καὶ ἡ χειραγώγησις τῆς κοινῆς γνώμης, ἡ οἰκονομικὴ ἀθλιότης, ἡ ἀνισος κατανομή ἡ καὶ ἡ παντελής στέρησις τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων πρόσ τὸ ζῆν ἀγαθῶν, ἡ πείνα τῶν ὑποσιτιζομένων ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων, αἱ βίαιαι μετακινήσεις πληθυσμῶν καὶ ἡ ἀθέμιτος διακίνησις ἀνθρώπων, τὸ προσφυγικὸν χάος, ἡ καταστροφὴ τοῦ περιβάλλοντος, ἡ ἀνεξέλεγκτος χοήσις τῆς γενετικῆς βιοτεχνολογίας καὶ βιοϊατρικῆς ἀναφορικῶς πρός τὴν ἀρχήν, τὴν διάρκειαν καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Πάντα ταῦτα ὑφαίνουν τὸ ἀπέραντον ἀγκος τῆς σήμων ἀδίκων συγχρόνου ἀνθρωπότητος.

3. Έναντι τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ὀδηγησεν εἰς τὴν ἀποδυνάμωσιν τῆς θεωρήσεως τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, καθηκον τῆς Ορθοδόξου Εἰκλησίας εἶναι, ὅπως προβάλῃ σήμερον, διὰ τοῦ ιητρύγματος, τῆς θεολογίας, τῆς λατρείας καὶ τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς, τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ. Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἔκαστος... Τια τὶ γάρ η ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπὸ ἀλλης συνειδήσεως» (Α' Κορ. 1, 23-24 καὶ 1, 29). Ελευθερία ἄνευ εὐθύνης καὶ ἀγάπης δύνηται τελικῶς εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας.

Γ. Περί εισήγησ καὶ δικαιοσύνης

1. Η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγνωρίζει και αναδεικνύει διαχρονικώς τήν κεντρικήν Θέσιν τῆς εἰρήνης και τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν ζωήν τῶν ἀνθρώπων. Αὐτή αὕτη ή ἐν Χριστῷ ἀποκάλυψις χαρακτηρίζεται «εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης» (Εφ. 5', 15), διότι ὁ Χριστός, «εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ» τά πάντα (Κολ. α', 20), «εὐηγγελίσαστο εἰρήνην τοῖς μακράν καὶ τοῖς ἔγγυς» (Εφ. β', 17) καὶ κατέστη «ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Εφ. β', 14). Η εἰρήνη αὕτη, ἡ «ὑπερέχουσα πάντα νοοῦ» (Φιλ. δ', 7) είναι, ως εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς Του πρό τοῦ Πάθους, εὐρυτέρα καὶ οὐσιαστικότερα τῆς εἰρήνης, τήν ὅποιαν ἐπαγγέλλεται ὁ κόσμος: «Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν» (Ιωάν. ιδ', 27). Καί τοῦτο, διότι ἡ εἰρήνη Λοῦ Χριστοῦ είναι ὁ ὄρφως καρπὸς τῆς ἐν Αὐτῷ ἀνακεφαλαιώσεως τῶν

Ε. P. Ι. Δ. + Φραν. Ταχ. Γερ. Κονγκόφαντ
τοκετού + λιβ. Βέρ. + Παραμάνη

πάντων, τῆς ἀναδείξεως τῆς ἀξίας καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ὡς εἰκόνος Θεοῦ τῆς προβολῆς τῆς ἐν Αὐτῷ ὁργανικῆς ἐνότιτος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τοῦ κόσμου τῆς καθολικότητος τῶν ἀρχῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ, τέλος, τῆς καρποφορίας τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν τοῦ κόσμου. Ἡ πραγματική εἰρήνη εἶναι ὁ καρπός τῆς ἐπί τῆς γῆς ἐπικρατήσεως ὅλων αὐτῶν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Εἶναι ἡ ἀνωθεν εἰρήνη, περὶ τῆς ὥποιας πάντοτε εὑχεται ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἰς τὰς καθημερινάς τῆς δεήσεις, ἐξαιτουμένη ταύτην παρά τοῦ Θεοῦ, τοῦ τά πάντα δυναμένου καὶ εἰσακούοντος τὰς προσευχάς τῶν μετά πίστεως Αὐτῷ προσερχομένων.

2. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται δῆλον διατί ἡ Ἐκκλησία, ὡς «Σῶμα Χριστοῦ» (Α' Κορ. ιβ', 27), δέεται πάντοτε ὑπέρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἡ ὥποια εἰρήνη, κατά τὸν Κλήμεντα Αλεξανδρέα, εἶναι συνάνυμον τῆς δικαιοσύνης (Στρωματεῖς, 4, 25. PG 8, 1369B-72A). Ο δέ Μέγας Βασίλειος προσθέτει: «οὐδὲν δύναμαι πεῖσαι ἐμαυτὸν, ὅτι ἀνεν τῆς εἰς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ ἀνεν τοῦ, τὸ εἰς ἐμὲ ἡκον, εἰρηνεύειν πρὸς πάντας δύναμαι ἄξιος κληθῆναι δοῦλος Ιησοῦ Χριστοῦ» (Ἐπιστολὴ 203, 1. PG 32, 737B). Τοῦτο εἶναι, ὡς σημειώνει ὁ αὐτός Πατήρ, τόσον αὐτονόητον διά τὸν Χριστιανόν, ὥστε «οὐδὲν οὔτως ἴδιόν ἐστι Χριστιανοῦ ὡς τὸ εἰρηνοποιεῖν» (Ἐπιστολὴ 114. PG 32, 528B). Η εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μυστικὴ δύναμις, ἡ ὥποια πηγάζει ἀπό τὴν καταλλαγήν τοῦ ἀνθρωποῦ πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα Του, «κατὰ πρόνοιαν Ιησοῦ, τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσιν ἐνεργοῦντος, καὶ ποιοῦντος εἰρήνην ἄρρητον καὶ ἐξ αἰώνος προωρισμένην καὶ ἀποκαταλάσσοντος ἡμᾶς ἔαυτῷ καὶ ἐν ἔαυτῷ τῷ Πατρὶ» (Διονυσίου Αρεοπαγίτου, Περὶ θείων ὀνομάτων, 11, 5. PG 3, 953AB).

3. Θεοφέλομεν συγχρόνως νά ὑπογραμμίσωμεν ὅτι τά δῶρα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐξαρτῶνται καὶ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης συνεργίας. Τό Αγιον Πνεῦμα χορηγεὶ πνευματικά δῶρα, ὅταν ἐν μετανοίᾳ ἐπιζητῶμεν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Τά δῶρα ταῦτα τῆς εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης ἐμφανίζονται ἐκεὶ ἐνθα οἱ Χριστιανοὶ καταβάλλουν προσπαθείας εἰς τὸ ἔργον τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος ἐν Χριστῷ Ιησοῦ τῷ Κυρίῳ ήμῶν (Α' Θεσ. α', 3).

4. Η ἀμαρτία εἶναι πνευματική ἀσθένεια, τῆς ὥποιας τά ἔξωτερικά συμπτώματα εἶναι αἱ ταραχαί, αἱ ἔριδες, τά ἐγκλήματα καὶ οἱ πόλεμοι, μετά τῶν τραγικῶν αὐτῶν συνεπειῶν. Η Ἐκκλησία ἐπιδιώκει νά ἐξαλείψῃ οὐ μόνον τά ἔξωτερικά συμπτώματα αὐτῆς τῆς ἀσθένειας, ἀλλά καὶ αὐτήν ταύτην τὴν ἀσθένειαν, τὴν ἀμαρτίαν.

5. Συγχρόνως, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς νά ἐπικρατῇ πᾶν ὅτι ἐξυπηρετεῖ πράγματι τὴν εἰρήνην (Ρωμ. ιδ', 19) καὶ ἀνοίγει τίν ὁδὸν πρόφ τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀδελφοσύνην, τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν καὶ τὴν

*fō K}. | + Φίλη Λαζαρίδη Λαζαρίδη Λαζαρίδη
τατακαλάβη + Λαζαρίδη Λαζαρίδη + Λαζαρίδη*

ἀμοιβαίναν ἀγάπην μεταξύ ὅλων τῶν τέκνων τοῦ ἐνός οὐρανίου Πατρός, ὡς καὶ μεταξύ ὅλων τῶν λαῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐνιαίαν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν. Συμπάσχει δέ μεθ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὄποιοι εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου στερούνται τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Δ. Η εἰρήνη καὶ ἡ ἀποτροπή τοῦ πολέμου

1. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καταδικάζει γενικῶς τὸν πόλεμον, τὸν ὄποιον θεωρεῖ ἀπόρροιαν τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας. «Πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;» (Πακ. δ', 1). Ἐκαστος πόλεμος ἀποτελεῖ ἀπειλήν καταστροφῆς τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ζωῆς.

Ολας ἴδιαιτέρως, εἰς περιπτώσεις πολέμων δι' ὅπλων μαζικῆς καταστροφῆς, αἱ συνέπειαι θά εἶναι τρομακτικαί, ὅχι μόνον διότι θά ἔπελθῃ ὁ θάνατος εἰς ἀπρόβλεπτον ἀριθμόν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ διότι δι' ὅσους θά ἐπιζήσουν ἐ βίος θά καταστῇ ἀβίωτος. Θά ἐμφανισθούν ἀνίστοι ἀσθένειαί, θά προκληθούν γενετικαὶ ἀλλαγαί καὶ ἄλλα δεινά, τά ὅποια θά ἐπηρεάζουν καταστρεπτικῶς καὶ τάς ἐπομένας γενεάς.

Λίαν ἐπικίνδυνος δέν εἶναι μόνον ὁ πυρηνικός ἔξοπλισμός, ἀλλά καὶ οἱ χημικοί, οἱ βιολογικοί καὶ πάστης μօρφης ἔξοπλισμοί, οἱ ὄποιοι δημιουργοῦν τὴν ψευδαισθησιν τῆς ὑπεροχῆς καὶ κυριαρχίας ἐπί τοῦ περιβάλλοντος κόσμου. Τοιοῦτοι ἔξοπλισμοί καλλιεργοῦν ἀτμόσφαιραν φόβου καὶ ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης καὶ καθίστανται αἰτία ἐνός νέου ἀνταγωνισμοῦ ἔξοπλισμῶν.

2. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, θεωροῦσα κατ' ἀρχήν τὸν πόλεμον ἀπόρροιαν τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἐνθαρρύνει πᾶσαν πρωτοβουλίαν καὶ προσπάθειαν πρὸς πρόληψιν ἡ ἀποτροπήν αὐτοῦ διά τοῦ διαλόγου καὶ διά παντάς ἀλλου προσφόρου μέσου. Εἰς περιπτώσιν κατά τὴν ὄποιαν ὁ πόλεμος καταστῇ ἀναπόφευκτος, ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει προσευχόμενη καὶ μερινῶσα ποιμαντικῶς διά τὰ τέκνα αὐτῆς, τὰ ὅποια ἐμπλέκονται εἰς τάς πολεμικάς συγκρούσεις διά τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν, καταβάλλοντα πᾶσαν προσπάθειαν διά τὴν ταχυτέραν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

3. Ἡ Θρόνος Ἐκκλησία καταδικάζει ἐντόνως τάς ποικιλομόρφους συγκρούσεις καὶ τοὺς πολέμους, τοὺς ὀφειλομένους εἰς φανατισμόν, προερχόμενον ἐκ θρησκευτικῶν ἀρχῶν. Βαθείαν ἀνησυχίαν προκαλεῖ ἡ μόνιμος τάσις αὐξήσεως τῶν καταπιέσεων καὶ διώξεων τῶν χριστιανῶν καὶ ἄλλων κοινοτήτων, ἐξ αἰτίας τῆς πίστεως αὐτῶν, εἰς τὴν Μέσην Ανατολήν καὶ ἄλλαχοῦ, καθώς καὶ αἱ ἀπόπειραι ἐκριζώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκ τῶν παραδοσιακῶν κοιτίδων αὐτοῦ. Τοιουτορρόπιας, ἀπειλοῦνται αἱ ὑφιστάμεναι διαθρησκειακαὶ καὶ διεθνεῖς σχέσεις, ἐνῷ πολλοί χριστιανοί ἀναγκάζονται νά ἐγκαταλείψουν

*John K. P. [Signature] + Ag. S. Ιωάννης Γραμμ. Ιωάννης
Felix [Signature] + Ag. S. Γεράσιμος Λαζαρίδης
+ Ρασπουλάς*

τάς έυτιας αύτῶν. Οι ἀνά τὸν κόσμον Ὁρθόδοξοι συμπάσχουν μετά τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν χριστιανῶν καὶ ὄλων τῶν ἄλλων διαικομένων ἐν τῇ περιοχῇ καὶ καλοὺν εἰς ἔξεύρεσιν δικαίας καὶ μονίμου λύσεως τῶν προβλημάτων τῆς περιοχῆς.

Καταδικάζονται ἐπίσης πόλεμοι, ἐμπνεόμενοι ὑπό ἐθνικισμοῦ, προκαλούντες ἐθνοκαθάρσεις, μεταβολάς κρατικῶν ὁρίων καὶ κατάληψιν ἐδαφῶν.

E. Η Ὁρθόδοξη Εκκλησία ἐναντὶ τῶν διακρίσεων

1. Ο Κύριος, ὡς Βασιλεὺς τῆς δικαιοσύνης (Ἐβρ. ζ', 2-3), ἀποδοκιμάζει τὴν βίαν καὶ τὴν ἀδικίαν (Ψαλμ. ι', 5) καὶ καταδικάζει τὴν ἀπάνθρωπον στάσιν πρός τὸν πλησίον (Μάρκ. κε', 41-46. Ἰακ. β', 15-16). Εἰς τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ, ἡ ὅποια εἰκονίζεται καὶ εἶναι παρούσα ἐν τῇ Εκκλησίᾳ Του ἥδη ἔδω εἰς τὴν γῆν, δέν ὑπάρχει τόπος οὐτε διὰ τὸ μίσος, οὐτε δὶ' ἔχθραν καὶ μισαλλοδοξίαν (Ησ. ια', 6. Ρωμ. ιβ', 10).

2. Η θέσις τῆς Ὁρθοδόξου Εκκλησίας εἶναι ἐν προκειμένῳ σαφής. Η Εκκλησία πιστεύει ὅτι ὁ Θεός «ἐποίησεν ἐξ ἐνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» (Πράξ. ιζ', 26) καὶ ὅτι ἐν Χριστῷ «οὐκ ἔνι Ιουδαίος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γάρ εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ιησοῦ» (Γαλ. γ', 28). Εἰς τό ἐρώτημα «καὶ τὶς ἔστι μου πλησίον;» ὁ Χριστός ἀπήντησε διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου (Λουκ. ι', 25-37). Καὶ οὕτως ἐδίδαξε τὴν κατάλυσιν παντός μεσοτοίχου ἔχθρας καὶ προκαταλήψεως. Η Ὁρθόδοξη Εκκλησία ὁμολογεῖ ὅτι ἔκαστος ἀνθρώπος, ἀνεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας, φυλῆς, φύλου, ἐθνικότητος, γλώσσης, ἔχει δημιουργηθῆ ἵκανόνα καὶ καθ' ὅμοιώσιν Θεοῦ καὶ ἀπολαμβάνει ἵσα δικαιώματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Συνεπής πρός τὴν πίστιν αὐτήν, ἡ Ὁρθόδοξη Εκκλησία δέν δέχεται τάς διακρίσεις δὶ' ἔκαστον ἐκ τῶν προαναφερθέντων λόγων, ἐφ' ὅσον αὗται προϋποθέτουν ἀξιολογικήν διαφοράν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

3. Η Εκκλησία, ἐν τῷ πνεύματι τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἵσης μεταχειρίσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀξιολογεῖ τὴν ἐφαρμογήν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ὑπό τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς περὶ τῶν μυστηρίων, τῆς οἰκογενείας, τῆς θέσεως τῶν δύο φύλων ἐν τῇ Εκκλησίᾳ καὶ τῶν ἐν γένει ἀξιῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Η Εκκλησία ἔχει δικαιώμα ἵνα διακηρύττῃ τὴν μαρτυρίαν τῆς διδασκαλίας τῆς εἰς τὸν δημόσιον χῶρον.

τόκ. β
τόκον
+ Φαντζή Αρχιερέας Μητροπόλεως Ιωαννίνων
+ Αλεξ. Σταύρου
+ Ραεμπέλης

**ΣΤ. Η ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἔκκλησίας
ώς μαρτυρία ἀγάπης ἐν διακονίᾳ.**

1. Η Ορθόδοξη Εκκλησία, έπιτελούσα τήν σωτήριον αὐτῆς ἀποστολήν ἐν τῷ κόσμῳ, μεριμνᾷ ἐμπράκτως διά πάντας τούς ἀνθρώπους χρήζοντας βοηθείας, τούς πεινῶντας, τούς ἀπόρους, τούς ἀσθενεῖς, τούς ἀναπήρους, τούς ὑπερήλικας, τούς διωκομένους, τούς αἰχμαλώτους, τούς φυλάκισμένους, τούς ἀστέγους, τά δρφανά, τά θύματα τῶν καταστροφῶν καὶ τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων, τῆς ἐμπορίας ἀνθρώπων καὶ τῶν συγχρόνων μօρφῶν δουλείας. Αἱ καταβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς Ορθοδόξου Εκκλησίας προσπάθειαι διὰ τήν καταπολέμησιν τῆς ἐνδείας καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας ἀποτελοῦν ἔκφραστιν τῆς πίστεως αὐτῆς καὶ διαικονίαν Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ὁ ὅποιος ἐταύτισεν Ἐαυτόν πρός πάντα ἀνθρώπον, ἵδιως πρός τούς ἐν ἀνάγκαις εὐδισκομένους: «Ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 40). Ἐν τῇ πολυπτύχῳ ταύτῃ κοινωνικῇ διακονίᾳ, η Εκκλησία δύναται νά συνέργαζηται μετά τῶν διαφόρων σχετικῶν κοινωνικῶν φορέων.

2. Οι ανταγωνισμοί και αἱ ἔχθροτητες ἐν τῷ κόσμῳ εἰσάγουν ἀδικίαν καὶ ἀνισότητα εἰς τὴν συμμέτοχήν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν εἰς τὰ ἄγαθά τῆς θείας δημιουργίας. Στεροῦν ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων τὰ βασικά ἄγαθά καὶ δόηγούν εἰς ἐξαθλίωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψάρεως, προκαλοῦν μαζικάς μεταναστεύσεις πληθυσμῶν, διεγείρουν ἐθνικάς, θρησκευτικάς καὶ κοινωνικάς συγκρούσεις αἱ ὅποιαι ἀπειλοῦν τὴν ἐσωτερικήν συνοχήν τῶν κοινωνιῶν.

3. Η Εκκλησία δέν δύναται νά μείνη ἀδιάφορος ἐναντί τῶν οἰκονομικῶν καταστάσεων, αἱ όποιαι ἐπηρεάζουν ἀρνητικῶς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Έπιμένει εἰς τὴν ἀνάγκην, οὐχὶ μόνον ἡ οἰκονομία νά ἔρειδηται ἐπὶ ἡθικῶν ἀρχῶν, ἀλλά καὶ ἐμπράκτως νά διακονήται δι' αὐτῆς ὁ ἀνθρωπός, συμφώνως καὶ πρός τὴν διδασκαλίαν τοῦ Αποστόλου Πάύλου, «κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἰπε· μακάριον ἔστι μᾶλλον διδόναι ἡ λαμβάνειν» (Πράξ. κ', 35). Ο Μ. Βασίλειος γράφει ὅτι «σκοπός οὐν ἐκάστῳ προκείσθαι ὄφειλει ἐν τῷ ἔργῳ ἡ ὑπηρεσία τῶν δεομένων, οὐχὶ ἡ ἴδια αὐτοῦ χρεία» (Ὥροι κατὰ πλάτος ΜΒ'. PG 31, 1025A).

4. Τό χάσμα μεταξύ πλουσίων και πτωχών διευρύνεται δραματικάς έξ αιτίας της οικονομικής κρίσεως, ή όποια είναι συνήθως άποτέλεσμα κερδοστοκοπίας χωρίς φραγμούς, έκ μέρους οικονομικών παραγόντων, συγκεντρώσεως τοῦ πλούτου εἰς χειρας ὀλίγων και στρεβλής οικονομικῆς δραστηριότητος, ή όποια, στερουμένη δικαιοσύνης και άνθρωπιστικῆς εὐαισθησίας, δέν έξυπηρετεῖ τελικῶς, τάς πραγματικάς ἀνάγκας τῆς

for. S. | J. D. & J. G. H. Taylor Proj.
for Kex | J. D. & J. G. H. Taylor + R. C. B. Soc
+ Parcades

ἀνθρωπότητος. Βιώσιμος οἰκονομία εἶναι ἔκείνη, ἡ ὅποια συνδυάζει τὴν ἀποτελεσματικότητα μετά δικαιοσύνης καὶ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης.

5. Υπό τάς τραγικάς ταύτας καταστάσεις, κατανοεῖται ἡ τεραστία εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς πείνης καὶ πάσις ἄλλης μιօρφῆς ἐνδείας ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐν τοιούτον φαινόμενον εἰς τὴν ἐποχήν μας, κατά τὴν ὅποιαν αἱ χῶραι ζοῦν ὑπό καθευτῶς παγκοσμιοποιημένης οἰκονομίας, ὑποδηλοὶ τὴν σοβαράν κρίσιν ταυτότητος τοῦ συγχρόνου κόσμου, διότι ἡ πείνα οὐχί μόνον ἀπειλεῖ τὸ θεῖον δῶρον τῆς ζωῆς ὀλοκλήρων λαῶν, ἀλλά καὶ θίγει τό μεγαλεῖον καὶ τὴν ιερότητα τοῦ ἀνθρωπίου προσώπου, συγχρόνως δέ προσβάλλει καὶ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν. Διά τοῦτο, ἂν ἡ μέριμνα διὰ τὴν ἴδικήν μας τροφήν εἶναι θέμα ύλικόν, ἡ μέριμνα διὰ τὴν τροφήν τοῦ συνανθρώπου μας εἶναι θέμα πνευματικόν (Ιακ. β', 14-18). Αποτελεῖ, ἐπομένως, ἀποστολήν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νά ἐπιδεικνύουν ἀλληλεγγύην καὶ νά δογανώνουν ἀποτελεσματικῶς τὴν βοήθειάν των πρός τούς ἐνδεεῖς ἀδελφούς.

6. Η Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐν τῷ καθολικῷ σώματι αὐτῆς, περικλείουσα εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς πολλούς λαούς τῆς γῆς, ἀναδεικνύει τὴν ἀρχήν τῆς πανανθρωπίου ἀλληλεγγύης καὶ ὑποστηρίζει τὴν στενοτέραν συνεργασίαν λαῶν καὶ κρατῶν πρός εἰρηνικήν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν.

7. Άνησυχίαν προκαλεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡ διαρκῶς αὐξανομένη ἐπιβολή εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐνός καταναλωτικοῦ τρόπου ζωῆς, ὁ ὅποιος στερεῖται τῶν χριστιανικῶν ἡθικῶν ἀξιῶν. Υπό τὴν ἔννοιαν αὐτήν, ὁ καταναλωτισμός οὗτος, ἐν συνδυασμῷ μετά τῆς ἐκκοσμικευμένης παγκοσμιοποίησεως, τείνει νά ὀδηγήσῃ τοὺς λαούς εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν πνευματικῶν καταβολῶν αὐτῶν, εἰς τὴν ἰστορικήν ἀμνησίαν καὶ εἰς τὴν λήθην τῶν παραδόσεων.

8. Τά μέσα γενικῆς ἐνημερώσεως οὐχί σπανίως τελοῦν ὑπό τὸν ἔλεγχον μιᾶς ἱδεολογίας φιλελευθέρας παγκοσμιοποίησεως καὶ οὕτω καθίστανται δίαυλοι διαδόσεως τοῦ καταναλωτισμοῦ καὶ τῆς ἀνηθυκότητος. Ἰδιαίτέραν ἀνησυχίαν προκαλοῦν περιστατικά, καθ' ἣν στάσις ἔναντι τῶν θρησκευτικῶν ἀξιῶν χαρακτηρίζεται ἀπό ἔλλειψιν σεβασμοῦ, ἐνίστε δέ καὶ διὰ βλασφημίαν, προξενοῦντα διχασμούς καὶ ἔξεγέρσεις ἐντός τῆς κοινωνίας. Η Ἐκκλησία προειδοποιεῖ τά τέκνα αὐτῆς διὰ τὸν κίνδυνον τοῦ ἐπηρεασμοῦ τῶν συνειδήσεων διὰ τῶν μέσων ἐνημερώσεως καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν οὐχί διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, ἀλλά διὰ τὴν χειραγώγησίν των.

9. Εἰς τὴν πορείαν, ἦν διανύει ἡ Ἐκκλησία, κηρύττουσα καὶ ἀσκοῦσα τὴν σωτήριον ἀποστολήν αὐτῆς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὄλοιέν καὶ τακτικότερον ἔρχεται ἀντιμέτωπος μετά τῶν ἐκφάνσεων τῆς ἐκκοσμικεύσεως. Η Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καλείται νά ἐπαναδιατυπώσῃ καὶ φανερώσῃ τὴν προφητικήν μαρτυρίαν της εἰς τὸν κόσμον, στηριζομένη εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῆς πίστεως,

The image shows several handwritten signatures in Greek and English, likely belonging to church leaders mentioned in the text. The signatures include:

- A large, stylized signature in Greek script, possibly representing a patriarchal title.
- A signature in English that appears to read "Archbishop of Thyateira".
- A signature in English that appears to read "Metropolitan of Salonic".
- A signature in English that appears to read "Bishop of Larissa".

ὑπενθυμίζουσα ἐν ταύτῳ καὶ τίνι πραγματισήν ἀποστολήν αὐτῆς, διὰ τῆς καταγγελίας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς καλλιεργείας σύνειδήσεως ἐνότητος εἰς τό ποιμνιον αὐτῆς. Οὕτω, διανοίγεται εὔρυ πεδίον δι' αὐτῆν, δεδομένου ὅτι ὡς οὐσιαστικόν στοιχείον τῆς ἐκκλησιολογικῆς της διδασκαλίας προβάλλει εἰς τὸν διεσπασμένον κόσμον τὴν εὐχαριστιακήν κοινωνίαν καὶ ἐνότητα.

10. Ο πόθος τῆς συνεχούς αὐξήσεως τῆς εὐημερίας καὶ ἡ ἀμετός κατανάλωσις ἀναποφεύκτως ὁδηγοῦν εἰς τὴν δυσανάλογον χορησίν καὶ τὴν ἔξαντλησίν τῶν φυσικῶν πόρων. Η δημιουργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κτίσις, ἡ ὁποίᾳ ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον «ἐργάζεσθαι καὶ φυλάσσειν» αὐτήν (πρβλ. Γεν. β', 15), ὑφίσταται τὰς συνεπείας τῆς ἀμαρτίας τοῦ ἄνθρωπου: «Τῇ γὰρ ματαιότητὶ ἡ κτίσις ὑπετάγῃ, οὐχ ἐκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθῆσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Οἴδαμεν γὰρ ὅτι πάσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συναδίνει ἄχρι τοῦ νῦν» (Ρωμ. η', 20-22).

Η οικολογική κρίσις, η οποία συνδέεται πρός τάς κλιματολογικάς
ἀλλαγάς και τήν υπερθέρμανσιν τού πλανήτου, καθιστά έπιτακτικόν τό χρέος
τῆς Εκκλησίας όπως συμβάλη, διά τῶν εἰς τήν διάθεσιν αὐτῆς πνευματικῶν
μέσων, εἰς τήν προστασίαν τῆς δημιουργίας τού Θεού ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς
ἀνθρωπίνης ἀπληστίας. Η ἀπληστία διά τήν ἵκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν
օδηγεῖ εἰς τήν πνευματικήν πτώχευσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τήν καταστροφήν
τοῦ περιβάλλοντος. Δέν πρέπει νά λησμονήται ότι ὁ φυσικός πλούτος τῆς γῆς
δέν εἶναι περιουσία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά τοῦ Δημιουργοῦ: «Τοῦ Κυρίου ή γῆ καὶ
τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ή οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ» (Ψαλμ. κυ' ,1). Οὕτως, η Ορθόδοξος Εκκλησία τονίζει τήν προστασίαν τῆς δημιουργίας
τού Θεού διά τῆς καλλιεργείας τῆς εὐθύνης τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τοῦ θεοσόδοτου
περιβάλλοντος καὶ διά τῆς προβολῆς τῶν ἀρετῶν τῆς ὀλγαρκείας καὶ τῆς
ἐγκρατείας. Οφείλομεν νά ἐνθυμάμεθα ότι όχι μόνον αἱ σημεριναί, ἀλλά καὶ αἱ
μελλοντικαί γενεαί ἔχουν δικαίωμα ἐπί τῶν φυσικῶν ἀγαθῶν, τά οποῖα μᾶς
ἐχάρισεν ὁ Δημιουργός.

11. Διά τήν Ορθόδοξην Εκκλησίαν, ή ίκανότης πρός ἐπιστημονικήν ἔρευνάν του κόσμου ἀποτελεῖ θεόσσοτον δῶρον εἰς τὸν ἀνθρωπὸν. Συγχρόνως ὅμως πρός αὐτὴν τὴν κατάφασιν, ή Εκκλησίᾳ ἐπισημάνει τοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι ὑποκρύπτονται εἰς τὴν χρῆσιν ὡρισμένων ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων. Θεωρεῖ ὅτι ὁ ἐπιστήμων εἶναι μὲν ἐλεύθερος νά ἔρευνα, ἀλλά καὶ ὅτι ὄφελει νά διακόπῃ τὴν ἔρευνάν του, ὅταν παραβιάζονται βασικαὶ χριστιανικαὶ καὶ ἀνθρωπιστικαὶ ἀρχαὶ: «Πάντα μοι ἔξεσται, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει» (Α' Κορ. 6, 12) καὶ «Τὸ καλὸν οὐ καλόν, ὅταν μὴ καλῶς γίνηται» (Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος Θεολογικός Α', 4. PG 36, 16C). Η θέρις αὕτη τῆς Εκκλησίας ἀποδεικνύεται

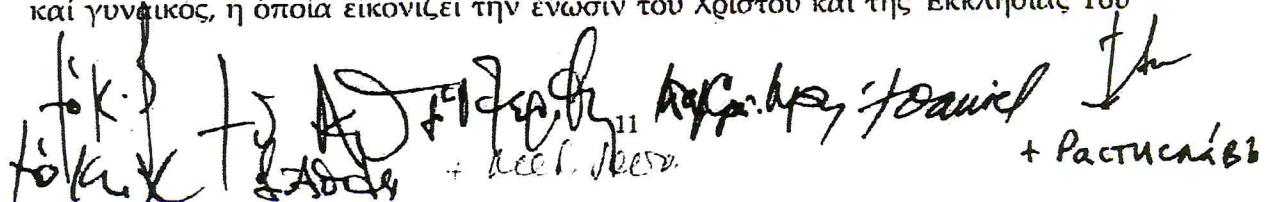
for K-1 J-AD + 978000.00 Cpt Wm. Daniel
+ Pacman 00

πολλαπλῶς ἀπαραίτητος διά τὴν ὄρθην ὁριθέτησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν καρπῶν τῆς ἐπιστήμης, εἰς πάντας σχεδόν τοὺς τομεῖς τῆς ὥποιας, ιδίᾳ δέ τῆς βιολογίας, ἀναμένονται νέα ἐπιτεύγματα, ἀλλά καὶ κίνδυνοι. Ἐν ταύτῳ, ὑπογραμμίζομεν τὴν ἀναμφισβήτητον ίερότητα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀπό αὐτῆς ταύτης ἀρχῆς τῆς συλλήψεως.

12. Κατά τὰ τελευταῖα ἔτη, παραπιρεῖται ἀλματώδης ἀνάπτυξις εἰς τάς βιοεπιστήμας καὶ εἰς τὴν συνδεδεμένην μὲν αὐτάς βιοτεχνολογίαν, πολλά ἐπιτεύγματα τῶν ὅποιων θεωροῦνται εὔεργετικά διά τὸν ἀνθρωπον, ἀλλα δημιουργοῦν ἡθικά διλήμματα, ἐνῷ ἀλλα κρίνονται ἀπορριπτέα. Η Ὁρθόδοξος Έκκλησία πιστεύει ὅτι ὁ ἀνθρωπος δέν εἶναι ἀπλοὺν σύνολον κυττάρων, ίστῶν καὶ ὄργανων, οὐτε καὶ προσδιορίζεται μόνον ἀπό βιολογικούς παράγοντας. Ο ἀνθρωπος ἀποτελεῖ δημιούργημα «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» (Γεν. 1, 27) καὶ θά πρέπει ἡ ἀναφορά εἰς αὐτὸν νά γίνηται μέ τὸν δέοντα σεβασμόν. Η ἀναγνώρισις τῆς θεμελιώδους αὐτῆς ἀρχῆς ὁδηγεῖ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τόσον κατά τὴν ἐπιστημονικήν ἔρευναν, ὅσον καὶ κατά τὴν πρακτικήν ἐφαρμογήν τῶν νέων ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων, δέον διπλασίασσηται τό ἀπόλυτον δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου νά ἀπολαύῃ σεβασμοῦ καὶ τιμῆς εἰς πᾶν στάδιον τῆς ζωῆς του, καθώς καὶ ἡ βούλησις τοῦ Θεοῦ, ὡς αὕτη ἐφανερώθη κατά τὴν δημιουργίαν. Η ἔρευνα πρέπει νά λαμβάνῃ ύπ' ὄψιν της τάς ἡθικάς καὶ πνευματικάς ἀρχάς καὶ τά χριστιανικά θέσμια. Απαραίτητος σεβασμός δέον νά ἐπιδεικνύηται καὶ εἰς ὅλην τὴν Δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ τόσον κατά τὴν χρῆσιν αὐτῆς ύπό τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καὶ κατά τὴν ἔρευναν, συμφώνως πρός τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ πρός αὐτόν (Γεν. β', 15).

13. Κατά τοὺς χρόνους τούτους τῆς ἐκκοσμικεύσεως, ιδιαιτέρως προβάλλει ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἔξαρθῇ ἡ σημασία τῆς ἀγιότητος τοῦ βίου, ἐν ὄψει τῆς πνευματικῆς κρίσεως, ἡ ὅποια χαρακτηρίζει τὸν σύγχρονον πολιτισμόν. Η παρανόησις τῆς ἐλευθερίας ὡς ἐλευθεριότητος ὁδηγεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος, τὴν καταστροφήν καὶ τὴν βεβήλωσιν τῶν σεβασμάτων, τὴν ἔξαλειψιν τοῦ σεβασμοῦ πρός τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πλησίον καὶ τὴν ίερότητα τῆς ζωῆς. Η Ὁρθόδοξος Παράδοσις, διαμορφωθείσα διά τῆς βιώσεως ἐν τῇ πράξει τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, εἶναι φιρεύς πνευματικότητος καὶ ἀσκητικοῦ ἥθους, τό ὅποιον δέον νά ἔξαρθῇ καὶ προβληθῇ ὅλως ιδιαιτέρως κατά τὴν ἐποχήν ἡμῶν.

14. Η εἰδική ποιμαντική μέριμνα τῆς Έκκλησίας πρός τοὺς νέους διά τὴν ἐν Χριστῷ διαπαιδαγώγησίν των τυγχάνει διαρκίς καὶ ἀμετάπτωτος. Αὐτονόητος τυγχάνει ἡ πρόεκτασις τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης τῆς Έκκλησίας καὶ εἰς τὸν θεόσδοτον θεσμὸν τῆς οἰκογενείας, ἥτις ἀείποτε καὶ ἀπαραίτητως ἐστηρίχθη εἰς τό ίερόν μυστήριον τοῦ χριστιανικοῦ γάμου, ὡς ἐνώσεως ἀνδρός καὶ γυναικός, ἡ ὅποια εἰκονίζει τὴν ἐνωσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Εκκλησίας Του

+ Αρχιεπίκοος της Ελλάδος
+ Πατριαρχείου Βατούμπη

(Ἐφ. ε', 32). Τοῦτο καθίσταται ἐπίκαιρον, ἐν ὅψει μάλιστα καὶ ἀποπειρῶν νομιμοποιήσεως εἰς χώρας τινάς καὶ θεολογικῆς θεμελιώσεως εἰς χριστιανικάς τινάς κοινότητας, μօρφῶν συμβιώσεως, ἀντιτίθεμένων εἰς τὴν χριστιανικήν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν. Η Ἑκκλησία πρόσδοκῶσα τὴν ἀναικεφαλαίωσιν τῶν πάντων εἰς τὸ ἐν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὑπενθυμίζει εἰς πάντα ἀνθρώπον ἔρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ὁ Χριστὸς πάλιν θά ἔλθῃ κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν Του «κρίναι ζῶντας καὶ νεκράν» (Α' Πέτρ. δ', 5) καὶ ὅτι «τῆς βασιλείας Αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. α', 33).

15. Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν καὶ ἀείποτε, ἡ προφητική καὶ ποιμαντική φωνή τῆς Ἑκκλησίας, ὁ λυτρωτικός λόγος τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Αναστάσεως, ἀπευθύνεται εἰς τὴν καοδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ καλεῖ αὐτόν, μετὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἵνα ἐνστερνισθῇ καὶ βιώσῃ «ὅσα ἔστιν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφίλη, ὅσα εὐφῆμα» (Φιλιπ. δ', 8). Η Ἑκκλησία προβάλλει τὴν θυσιαστικήν ἀγάπην τοῦ Εσταυρωμένου Κυρίου τῆς ὡς τὴν μόνην ὁδὸν πρός ἓνα κόσμον εἰρήνης, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας καὶ ἀληγγύης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, τῶν ὅποιων μόνον καὶ ἔσχατον μέτρον είναι πάντοτε ὁ ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς θυσιασθείς Κύριος (προβλ. Ἀποκ. ε', 12), ἥτοι ἡ ἀπειρος Αγάπη τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Τίον καὶ τοῦ Αγίου Πνεύματος, φή μηδέποτε καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Άμήν.

† ὁ Κωνσταντινούπολεως Βαρθολομαίος, Πρόεδρος

Κωνσταντινούπολις
Βαρθολομαίος

† ο Αλεξανδρείας Θεόδωρος

† ο Ιερουσαλήμων Θεόφιλος

† ο Σερβίας Εισηγναίος

† ο Ρουμανίας Δανιήλ

† Νέας Ιουστίνιανῆς καὶ πάστορος Κύπρου Χρυσόστομος Κύπρος Κρήτης

† ο Νέας Ιουστίνιανῆς καὶ πάστορος Κύπρου Χρυσόστομος

† ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἱερώνυμος

† ὁ Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας Σάββας

† ὁ Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας Ἀναστάσιος

† ὁ Πρέσοβ καὶ πάσης Τσεχίας καὶ Σλοβακίας
Ραστιολάβ

Ἀντιπροσωπεία Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

† ὁ Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας Λέων

† ὁ Ταλλίνης καὶ πάσης Εσθονίας Στέφανος

† ὁ Γέρων Περγάμου Ἰωάννης

† ὁ Γέρων Ἀμερικῆς Δημήτριος

† ὁ Γερμανίας Αὐγουστῖνος

† ὁ Κερῆτης Εἰρηναῖος

† ὁ Ντένβερ Ἡσαῖας

† ὁ Ἀτλάντας Ἀλέξιος

~~† Κονσταντίνος β'~~

+ Δενίζιττο Σάκο

~~† Άναστας' ο Τιμόνης~~

+ ЧЕШСКИХЪ ЗЕМЕЛЬ И СЛОВАКИИ
растиславъ

~~Рязань, а сюда имена~~
~~Любешинъ икона~~

+ Стефанъ,

~~Таллинна ja Kopli Estonia metropolit~~

~~† Нарвъ-Сууръ Европъ~~

~~† Тифлисъ Тифлисъ - 18~~

~~+ ὁ Γερμανίας Δημήτριος~~

~~Στο Κρίστο Εργαστήρας~~

~~+ ὁ Ντένβερ Ἡσαῖας~~

~~Στο Σταύρον της Ιεραρχίας~~

† ὁ Πριγκηποννήσων Ἰάκωβος

† ὁ Προικόννήσου Ἰωσῆφ

† ὁ Φιλαδελφείας Μελίτων

† ὁ Γαλλίας Ἐμμανουὴλ

† ὁ Δαρδανελλίων Νικήτας

† ὁ Νηπτρόποιτ Νικόλαος

† ὁ Ἀγίου Φραγκίσκου Γεράσιμος

† ὁ Κισάμου καὶ Σελίνου Ἀμφιλόχιος

† ὁ Κορέας Ἀμβρόσιος

† ὁ Σηλυβρίας Μάξιμος

† ὁ Αδριανουπόλεως Ἀμφιλόχιος

† ὁ Διοκλείας Κάλλιοτος

† ὁ Τεραπόλεως Ἀντώνιος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Οὐκρανῶν
Ορθοδόξων ἐν ΗΠΑ

† ὁ Πριγκηποννήσων
Στρικονήσου Σαῦλος

† ὁ Ι.Ι.Γ.-Γ' οἰκοι

† alias Βεργασιελ

† ὁ Σερβιακός Σιάνος

† ὁ Νηπτρούν Παύλος

† ὁ Φραγκίσκος Ιτεμόνης

† ὁ Στρυμόνης

† ὁ Κορεάς Αθανάσιος

† ὁ Σηλυβρίας Ανδρέας

† δεκάδων άνδρων

† οι Διοικήσις Κέρνοτος

+ Αντώνης

† ὁ Τελμιησσοῦ Ιώβ

† Τελμιησσος Ἰωβ

† ὁ Χαριουπόλεως Ἰωάννης, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς
Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας τῶν ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ
Ορθοδόξων Παροικιῶν Ρωσσικῆς Παραδόσεως

† Jean de Chandopolis

† ὁ Νύσσης Γρηγόριος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν
Καρπαθιορράσσων Ορθοδόξων ἐν ΗΠΑ

† Bishop Gregory of Nissa

Ἀντιπροσωπεία Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας

† ὁ Γέρων Λεοντοπόλεως Γαβριὴλ

† Γέρων Γαλατού Γαβριὴλ

† ὁ Ναΐρομπι Μακάριος

† Ναΐρομπι Μακάριος

† ὁ Καμπάλας Ἰωνᾶς

† Καμπάλας Ιωνᾶς

† ὁ Ζιμπάμπουε καὶ Ἀγικόλας Σεραφεῖμ

† Ζιμπάμπουε Σεραφεῖμ

† ὁ Νιγηρίας Ἀλέξανδρος

† Νιγηρίας Αλέξανδρος

† ὁ Τριπόλεως Θεοφύλακτος

† Τριπόλεως Θεοφύλακτος

† ὁ Καλῆς Ἐλπίδος Σέργιος

† Καλῆς Ελπίδος Σέργιος

† ὁ Κυρήνης Ἀθανάσιος

† Κυρήνης Αθανάσιος

† ὁ Καρθαγένης Ἀλέξιος

~~† Καρθαγένης Σεβαστός~~

† ὁ Μουάνζας Τερρώνυμος

~~† ο Μουάνζας Τερρώνυμος~~

† ὁ Γουΐνέας Γεώργιος

~~† Γουΐνέας Γεώργιος~~

† ὁ Έφιμουπόλεως Νικόλαος

~~† Έφιμουπόλεως Νικόλαος~~

† ὁ Ειρηνουπόλεως Δημήτριος

~~† Ειρηνουπόλεως Δημήτριος~~

† ὁ Ιωαννουπόλεως καὶ Πρετορίας Δαμασκηνός

~~† Ιωαννουπόλεως Κατερίνης Δαμασκηνός~~

† ὁ Ἄκκρας Νάρκισσος

~~† ο Άκκρας Νάρκισσος~~

† ὁ Πτολεμαῖδος Εμμανουὴλ

~~† Πτολεμαῖδος Εμμανουὴλ~~

† ὁ Καμερούν Γεργόριος

~~† ο Καμερούν Γεργόριος~~

† ὁ Μέμφιδος Νικόδημος

~~† ο Μέμφιδος Νικόδημος~~

† ὁ Κατάγκας Μελέτιος

~~† ο Κατάγκας Μελέτιος~~

† ὁ Μπραζαβίλ καὶ Γκαμπόν Παντελεήμων

~~† Μπραζαβίλ Παντελεήμων~~

† ὁ Μπουρούντι καὶ Ρουάντας Τινοκέντιος

~~† Μπουρούντις~~

† ὁ Μοζαμβίκης Χρυσόστομος

† Μοζαμβίκης Χρυσόστομος

† Νεόφυτος

† ὁ Νιέρι καὶ Όρους Κένυας Νεόφυτος

Ἀντιπροσωπεία Πατριαρχείου Τερεοσολύμων

† ὁ Φιλαδελφείας Βενέδικτος

Φιλαδελφείας Βενέδικτος

† ὁ Κωνσταντίνης Αρισταρχος

Κωνσταντίνης Αρισταρχος

† ὁ Ιορδάνου Θεοφύλακτος

Ιορδάνου Θεοφύλακτος

† ὁ Ανθηδώνος Νεκτάριος

Ανθηδώνος Νεκτάριος

† ὁ Πέλλης Φιλούμενος

Πέλλης Φιλούμενος

Ἀντιπροσωπεία Ἑκκλησίας Σερβίας

† ὁ Αχρίδος καὶ Σικοπίων Ιωάννης

† Αχρίδος καὶ Σικοπίων Ιωάννης
Τζεφιλοχού

† ὁ Μαυροβουνίου καὶ Παραθαλασσίας Ἀμφιλόχιος

† Μαυροβουνίου καὶ Παραθαλασσίας Ἀμφιλόχιος

† ὁ Ζάγκρεμπ καὶ Λιουμπλιάνας Πορφύριος

† Ζάγκρεμπ καὶ Λιουμπλιάνας Πορφύριος

μάτ. γενετική γαλιτού

† ὁ Σιρμίου Βασίλειος

μάτ. γενετική γαλιτού

† ὁ Βουδιμίου Λουκιανός

Γεράσιμος

† ὁ Νέας Γκρατσάνιτσας Λογγίνος ΦΜΒΑ

Εφραίμ

† ὁ Μπάτσας Εἰσηνάτος

Α. Πατζικί Μιχαήλ

† ὁ Σβιορνικίου καὶ Τουζλας Χρυσόσποτομος

Γεράσιμος Κριζάνη

† ὁ Ζίτος Ιωνοτίνος

Ευτυχίας Σταύρου

† ὁ Βρανίων Παχώμιος

+ Ε. Βρανί Παχώμιος

† ὁ Σουμαδίας Ιωάννης

Σ. Σουμαδίας Ιωάννης

† ὁ Μπρανιτσέρου Ιγνάτιος

Σ. Μπρανιτσέρου Ιγνάτιος

† ὁ Δαλματίας Φώτιος

Ε. Δαλματίας Φώτιος

† ὁ Μπύχατς καὶ Πέτροβατς Αθανάσιος

+ Μπύχατς Αθανάσιος

† ὁ Νίκοπις καὶ Βουδιμλέ Ιωαννίκιος

+ Νίκοπις Ιωαννίκιος

† ὁ Ζαχουμίου καὶ Έρζεγοβίνης Γεργόριος

+ Ζ. Ζ. Γεργόριος

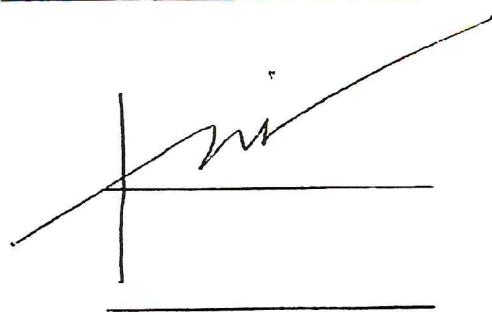
† ὁ Βαλιέβου Μιλούτιν

Π. Βαλιέβου Μιλούτιν

† ὁ ἐν Δυτικῇ Ἀμερικῇ Μάξιμος

Γ. Καραϊβης

† ὁ ἐν Αὐστροαλίᾳ καὶ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ Εἰρηναῖος

† ὁ Κρούσεβατς Δαυΐδ

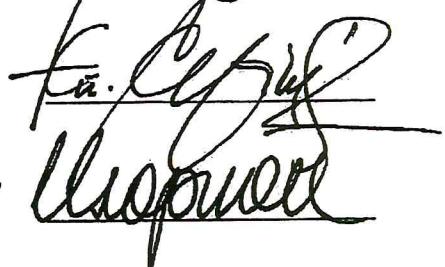
† ὁ Σλαβονίας Ἰωάννης

+ Ivan, Славенъ

† ὁ ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Ἐλβετίᾳ Ἀνδρέας

+ Andrey

† ὁ Φραγκφούρτης καὶ ~~τοῦ~~ Ρεμανίας Σέργιος

† ὁ Τιμόκιου Ἰλαρίων

+ Timokio

Ἀντιπροσωπεία Ἐκκλησίας Ρουμανίας

† ὁ Ιασίου καὶ Μολδαβίας καὶ Μπουκοβίνης Θεοφάνης

H. Iosafat, MMB

† ὁ Σιμπίου καὶ Τρανσυλβανίας Λαυρέντιος

f. Lawrence MA

† ὁ Βάντ, Φελεάκ καὶ Κλούζ καὶ Κλούζ, Άλμπας,
Κρισάνας καὶ Μαραμούρες Ἀνδρέας

f Andrei

† ὁ Κραϊόβας καὶ Ὁλτενίας Εἰρηναῖος

f. Ioan

† ὁ Τιμισοάρας καὶ Βανάτου Ἰωάννης

f. Idey

† ὁ ἐν Δυτικῇ καὶ Νοτίῳ Εὐρώπῃ Ἰωσήφ

f. Iosif, al. Европейский
и Азиатский

† ὁ ἐν Γερμανίᾳ καὶ Κεντρικῇ Εὐρώπῃ Σεραφεῖμ

+ Seraphim

† ὁ Τιργοβιστίου Νήφων

+ Nephew

† ὁ Ἀλμπα Ιούλια Εισηγατός

+ Alphaios

† ὁ Ρώμαν καὶ Μπακάου Ιωακεῖμ

+ Joachim A.B.

† ὁ Κάτω Δουνάβεως Κασσιανός

+ Cassian
die Bas Donabe

† ὁ Αράντ Τιμόθεος

+ Arant Timotei

† ὁ ἐν Αμερικῇ Νικόλαος

+ Nicolaus in Amer
Lat America

† ὁ Οράντεα Σωφρόνιος

+ S. Frane al Oradiani
+ Michael Geremini
in Hyrcania

† ὁ Στρεχαῖας καὶ Σεβερίνου Νικόδημος

+ Isaias

† ὁ Τουλσέας Βησσαρίων

+ Petronius al Salozului

† ὁ Σαλάζης Πετρώνιος

+ Ghica Episcopul Episcop
Oradea România din Ungaria

† ὁ ἐν Ουγγαρίᾳ Σιλουανός

+ Siloza al Episcopul Art.Ro.
a Itzalai

† ὁ ἐν Ιταλίᾳ Σιλουανός

† ο ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ Τιμόθεος

+ Timotheus al. Ep. Int. Ro.
a Spaniai i Portugali

† ο ἐν Βορείῳ Εὐρώπῃ Μακάριος

+ Makarios Dioctri

al. Ep. Int. Rom. ex Europa al. N. N.

† ο Πλοεστίου Βαρλαάμ, Βοηθός παρά τῷ Πατριάρχῃ

Barlaam Plavstini

† ο Λοβιστέου Αἰμιλιανός, Βοηθός παρά τῷ
Ἄρχιεπισκόπῳ Ριμνικίου

Lobistea Aimilianos

† ο Βικίνης Ιωάννης Καυσιανός, Βοηθός παρά τῷ
Ἄρχιεπισκόπῳ ἐν Αμερικῇ

+ Vicinus Ioannis de America

Ἀντιπροσωπεία Έκκλησίας Κύπρου

† ο Πάφου Γεώργιος

to Paphou Georgios

fo Kini Georgios

fo Kyrenia Georgios

fo Lemesou Georgios

† ο Κυρηνείας Χρυσόστομος

† ο Λεμεσοῦ Αθανάσιος

to Merye Neophytos

† ο Μόρφου Νεόφυτος

fo Morye Neophytos

† ο Κωνσταντίας - Αμμοχώστου Βασίλειος

† ὁ Κύκκου καὶ Τηλυρίας Νικηφόρος

~~† ὁ Κύκκου Νικηφόρος
† ὁ Τηλυρίας Ιωάννης~~

† ὁ Ταμασοῦ καὶ Όρεινῆς Ἡσαῖας

~~† Ταμασοῦ Ησαῖας~~

† ὁ Τοιμυθοῦντος καὶ Λευκάρων Βαρνάβας

~~† Τοιμυθοῦντος Λευκάρων~~

† ὁ Καρπασίας Χριστοφόρος

~~† Καρπασίας Χριστοφόρος
† Κρονίου Ναζέρης~~

† ὁ Αρσινόης Νεκτάριος

~~† Αρσινόης Νεκτάριος~~

† ὁ Αμαθουῦντος Νικόλαος

~~† Αμαθουῦντος Νικόλαος~~

† ὁ Λήδρας Επιφάνιος

~~† Λήδρας Επιφάνιος~~

† ὁ Χύτρων Λεόντιος

~~† Χύτρων Λεόντιος~~

† ὁ Νεαπόλεως Πορφύριος

~~† Νεαπόλεως Πορφύριος~~

† ὁ Μεσαρούς Γεργύριος

~~† Μεσαρούς Γεργύριος~~

Αντιπροσωπεία Εκκλησίας Ελλάδος

~~† Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Προοκόπιος~~

† ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Προοκόπιος

~~† Περιστερίου Χρυσόστομος~~

† ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος

† ὁ Ηλείας Γερμανός

Ιωάννης Γερμανός

† ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Ἀλέξανδρος

Μαντινείας Ἀλέξανδρος

† ὁ Ἀρτης Ἰγνάτιος

Ἀρτης Ἰγνάτιος

† ὁ Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος καὶ Σοφλίου
Δαμασκηνός

Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος Δαμασκηνός

† ὁ Νικαίας Ἀλέξιος

Νικαίας Ἀλέξιος

† ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἅγιου Βλασίου Ἰερόθεος

Ναυπάκτου Ἅγιου Βλασίου Ἰερόθεος

† ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εὐσέβιος

Εὐσέβιος Ικαρίας Σάμου

† ὁ Καστορίας Σεραφείμ

Καστορίας Σεραφείμ

† ὁ Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ Ἰγνάτιος

Δημητριάδος Ἰγνάτιος

† ὁ Κασσανδρείας Νικόδημος

Κασσανδρείας Νικόδημος

† ὁ Υδρας, Σπετσῶν καὶ Αιγίνης Ἐφραίμ

Υδρας Σπετσῶν Αιγίνης Εφραίμ

† ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Θεολόγος

Σερρῶν Νιγρίτης Θεολόγος

† ὁ Σιδηροκάστρου Μακάριος

Σιδηροκάστρου Μακάριος

† ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθιμος

~~Τοῦ ἀγίου Αλεξανδρέων Πάτρας~~

† ὁ Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως Βαρνάβας

~~Τοῦ ἀγίου Βαρνάβας Πάτρας~~

† ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος

~~Τοῦ Ηροδότου πατρὸς Χρυσόστομος Πάτρας~~

† ὁ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πέτρουπόλεως Ἀθηναγόρας

~~Τοῦ ἀγίου Αθηναγόρας Πάτρας~~

† ὁ Λαγκαδά, Λητῆς καὶ Ρεντίνης Ιωάννης

~~Τοῦ ἀγίου Λητῆς Ρεντίνης Ιωάννης Πάτρας~~

† ὁ Νέας Ιωνίας καὶ Φιλαδελφείας Γαβριὴλ

~~Τοῦ ἀγίου Γαβριὴλ Φιλαδελφείας Πάτρας~~

† ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Χρυσόστομος

~~Τοῦ Ηροδότου πατρὸς Χρυσόστομος Πάτρας~~

† ὁ Ιεροσσοῦ, Αγίου Όρους καὶ Αρσαμερίου Θεόκλητος

~~Τοῦ Ερέσσου Θεόκλητος Πάτρας~~

Αντιπροσωπεία Ἑκκλησίας Πολωνίας

† ὁ Λούτζ καὶ Πόζναν Σίμων

~~Τοῦ αεργείου Σίμων~~

† ὁ Λούμπλιν καὶ Χέλμ Άβελ

~~Άβρ Άβελ~~

† ὁ Μπιαλυστοκ καὶ Γκυτάνοκ Ιάκωβος

~~Ιάκωβος Γκυτάνοκ~~

† ὁ Σιεμιατίτσε Γεώργιος

~~Γεώργιος Σιεμιατίτσε~~

† ὁ Γκορλίτσε Παΐσιος

+ Paskur Radu

Αντιπροσωπεία Εκκλησίας Αλβανίας

† ὁ Κορυτσάς Ιωάννης

+ Ioani i Kosovës

† ὁ Αργυροκάστρου Δημήτριος

Jakup Dajti

† ὁ Απολλωνίας καὶ Φίερ Νικόλαος

Nikolla

† ὁ Έλμπασάν Αντώνιος

Ivanij Elbasanit

† ὁ Αμαντίας Ναθαναήλ

+ Natnayi i Amadit

† ὁ Βύλιδος Άστιος

+ Asti i Bylisit

Αντιπροσωπεία Εκκλησίας Τσεχίας καὶ Σλοβακίας

† ὁ Πράγας Μιχαήλ

+ Mihail
+ Michal

† ὁ Σούμπερκ Ήσαΐας

† ἡ Ὀυγεστέα Μητρόπολις, ἥντι μεράδη
τῆς Πονιέρνιεγκ Γερμανίας γενεσεως.
τῆς Ληγάς ωλ Μεράκη Σερβίαν.

Ioannis Pleskot

